

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

29 päivänä syyskuuta 2022*

Muutoksenhaku – Talous- ja rahapolitiikka – Pankkiunioni – Asetus (EU) N:o 806/2014 – Luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä koskevat yhtenäiset kriisinratkaisumekanismit – Yhteinen kriisinratkaisurahasto – Vuotuiset vakausmaksut – Luottolaitoksen selvitystilaan asettaminen – Maksettujen rahoitusosuuksien palauttaminen – Pro rata temporis

Asiassa C-202/21 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 30.3.2021,

ABLV Bank AS, selvitystilassa, edustajanaan O. Behrends, Rechtsanwalt,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään C. J. Flynn ja J. Kerlin, avustajinaan S. Ianc, T. Klupsch, B. Meyring ja S. Schelo, Rechtsanwälte,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Nijenhuis, A. Steiblyte ja D. Triantafyllou,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev, unionin tuomioistuimen varapresidentti L. Bay Larsen (esittelevä tuomari) ja tuomari A. Kumin,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.4.2022 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Selvitystilassa oleva ABLV Bank AS vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 20.1.2021 antaman tuomion ABLV Bank v. SRB (T-758/18, EU:T:2021:28; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen kanteen, jolla se vaati kumoamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB, jäljempänä kriisinratkaisuneuvosto) 17.10.2018 tekemän päätöksen, jolla hylättiin sen vaatimus yhtäältä vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakaussmaksun uudelleenlaskemisesta ja liikaa perityn määrän palauttamisesta sille sekä toisaalta sen maksaman, vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakaussmaksun osan palauttamisesta sille sen seurauksena, että Euroopan keskuspankki (EKP) oli peruuttanut sen toimiluvan (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EU) N:o 806/2014

- 2 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta sovelletaan seuraaviin yhteisöihin:

- a) johonkin osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneet luottolaitokset;
 - b) johonkin osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneet emoyritykset, mukaan lukien rahoitusalan holdingyhtiöt ja rahoitusalan sekaholdingyhtiöt, kun ne kuuluvat sellaisen konsolidoidun valvonnan piiriin, jota [EKP] harjoittaa – –;
 - c) johonkin osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneet sijoituspalveluyritykset ja rahoituslaitokset, kun ne kuuluvat sellaisen konsolidoidun valvonnan piiriin, jota EKP harjoittaa – – niiden emoyritykseen nähden.”
- 3 Kyseisen asetuksen 5 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos kriisinratkaisuneuvosto tämän asetuksen nojalla suorittaa tehtäviä ja käyttää valtuuksia, jotka – – kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen on suoritettava tai joita sen on käytettävä, kriisinratkaisuneuvostoa pidetään tätä asetusta – – sovellettaessa asianomaisena kansallisena kriisinratkaisuviranomaisena tai, jos on kyse rajatylittävän konsernin kriisinratkaisusta, asianomaisena konsernitason kriisinratkaisuviranomaisena.”
 - 4 Mainitun asetuksen 70 artiklan 2 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Kriisinratkaisuneuvosto laskee kunakin vuonna EKP:tä tai kansallista toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa

yksilölliset vakaussmaksut varmistaa, että kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten maksettavat rahoitusosuudet eivät ylitä 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

--

4. Kultakin 2 artiklassa tarkoitettulta yhteisöltä asianmukaisesti saatuja vakaussmaksuja ei makseta takaisin näille yhteisöille.”

Delegoitu asetus 2015/63

- 5 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44), sellaisena kuin se on muutettuna 14.12.2015 annetulla komission delegoidulla asetuksella (EU) 2016/1434 (EUVL 2016, L 233, s. 1; jäljempänä delegoitu asetus 2015/63), johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”[Asetuksen N:o 806/2014] 5 artiklan 1 kohdassa säädetään, että [kriisinratkaisuneuvostoa] pidetään mainittua asetusta – – sovellettaessa asianomaisena kansallisena kriisinratkaisuviranomaisena, jos se suorittaa tehtäviä ja käyttää valtuuksia, jotka – – kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen on suoritettava tai joita sen on käytettävä. Koska [asetuksen N:o 806/2014] 70 artiklan 7 kohdassa kriisinratkaisuneuvostolle annetaan toimivalta laskea rahoitusosuudet, jotka laitosten on maksettava yhteiseen kriisinratkaisurahastoon, – – myös kriisinratkaisuneuvoston olisi sisällyttävä tämän asetuksen käsitteeseen ’kriisinratkaisuviranomainen’.”

- 6 Kyseisen delegoidun asetuksen 3 artiklan 5 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”– – tässä asetuksessa tarkoitetaan

--

5) ’vuotuisella rahoitusosuudella’ – – määrää, jonka kriisinratkaisuviranomainen kerää rahoitusosuuskauden aikana kultakin – – laitokselta kansallista rahoitusjärjestelyä varten”.

- 7 Mainitun delegoidun asetuksen 12 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos kyseessä on uusi laitos, jota valvotaan ainoastaan osan rahoitusosuuskautta, osittainen rahoitusosuus määritetään soveltamalla 3 jaksossa säädettyä menetelmää seuraavaksi rahoitusosuuskaudeksi laskettavaan laitoksen rahoitusosuuden määrään niiden täysien kuukausien lukumäärän perusteella, joina laitosta valvotaan rahoitusosuuskaudella.

2. Laitoksen, myös pienen laitoksen aseman muuttuminen rahoitusosuuskaudella ei vaikuta kyseisenä vuonna maksettavaan rahoitusosuuteen.”

- 8 Saman delegoidun asetuksen 17 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”3. Jos laitoksen kriisinratkaisuviranomaiselle toimittamiin tietoihin tehdään oikaisuja tai tarkistuksia, kriisinratkaisuviranomaisen on tarkistettava vuotuista rahoitusosuutta päivitettyjen

tietojen mukaisesti, kun laitoksen vuotuista rahoitusosuutta lasketaan seuraavaksi rahoitusosuuskaudeksi.

4. Mahdolliset erot oikaistavien tai tarkistettavien tietojen perustella lasketun ja maksetun vuotuisen rahoitusosuuden ja sen rahoitusosuuden välillä, joka olisi täytynyt maksaa vuosittaisen rahoitusosuuden tarkistuksen jälkeen, on otettava huomioon seuraavan rahoitusosuuskauden vuotuisen rahoitusosuuden määrässä. Tarkistus on tehtävä pienentämällä tai suurentamalla seuraavan rahoitusosuuskauden rahoitusosuuksia.”

Täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/81

- 9 Asetuksen N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakkollisten vakaumaksujen osalta 19.12.2014 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1) 7 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Sellaisen laitoksen peruuttamattomat maksusitoumukset, joka ei enää kuulu asetuksen (EU) N:o 806/2014 soveltamisalaan, peruutetaan ja näitä sitoumuksia takaava vakuus palautetaan.”

- 10 Kyseisen täytäntöönpanoasetuksen 8 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun kriisinratkaisuneuvosto laskee alkuvaiheen aikana kunkin laitoksen yksilöllisiä vakaumaksuja, se ottaa huomioon rahoitusosuudet, jotka osallistuvat jäsenvaltiot ovat keränneet [luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190)] 103 ja 104 artiklan mukaisesti ja siirtäneet kriisinratkaisurahastoon – –, vähentämällä ne määräästä, joka kunkin laitoksen on maksettava.”

Delegoitu asetus (EU) 2017/2361

- 11 Hallintomaksuja koskevasta lopullisesta järjestelmästä kriisinratkaisuneuvoston hallintomenojen kattamiseksi 14.9.2017 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2017/2361 (EUVL 2017, L 337, s. 6) 7 artiklan 2, 4 ja 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Jos yhteisön tai konsernin asema muuttuu 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen ryhmien välillä varainhoitovuoden aikana, sen yksilöllinen vuotuinen hallintomaksu kyseiselle varainhoitovuodelle on laskettava niiden kuukausien lukumäärän perusteella, joiden viimeisenä päivänä yhteisö tai konserni kuului kyseiseen ryhmään.

– –

4. Jos EKP on ilmoittanut 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua muutoksesta – –, kriisinratkaisuneuvoston on laskettava uudelleen ainoastaan kyseisen yhteisön tai konsernin yksilöllinen vuotuinen hallintomaksu kyseisille varainhoitovuosille. – –

5. Jos maksetun yksilöllisen vuotuisen hallintomaksun määrä on suurempi kuin 4 kohdan mukaisesti uudelleenlaskettu määrä, kriisinratkaisuneuvoston on palautettava erotus

asianomaiselle yhteisölle tai konsernille. Jos maksetun yksilöllisen vuotuisen hallintomaksun määrä on pienempi kuin 4 kohdan mukaisesti uudelleenlaskettu määrä, asianomaisen yhteisön tai konsernin on maksettava erotus kriisinratkaisuneuvostolle. Tämän kohdan mukaisesti erääntyvän määrän palauttamiseksi tai keräämiseksi kriisinratkaisuneuvoston on vähennettävä tai lisättävä asianomaisen yhteisön tai konsernin yksilöllisen vuotuisen hallintomaksun määrää 4 kohdassa tarkoitettua uudelleenlaskentaa seuraavana varainhoitovuonna.”

Asian tausta

- 12 ABLV Bank oli toimiluvan saanut latvialainen luottolaitos, joka kuului EKP:n yhteisen valvontamekanismin (YVM) puitteissa harjoittaman valvonnan piiriin.
- 13 ABLV Bank sai joulukuussa 2015 Finanšu un kapitāla tirgus komisijalta (rahoitus- ja pääomamarkkinaviranomainen, Latvia) maksuunpanopäätöksen, jossa sille ilmoitettiin sen vuotta 2015 koskevan ennakkollisen vakaussmaksun määrä. Kyseinen valittajan maksama maksu siirrettiin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon (SRF).
- 14 EKP totesi 23.2.2018, että valittajan oli katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Kriisinratkaisuneuvosto katsoi samana päivänä päätöksessään SRB/EES/2018/09, ettei kriisinratkaisutoimen toteuttaminen valittajan osalta ollut yleisen edun nimissä välttämätöntä.
- 15 ABLV Bankin osakkeenomistajat aloittivat 26.2.2018 menettelyn sen toiminnan alasajamiseksi ja toimittivat rahoitus- ja pääomamarkkinaviranomaiselle hakemuksen sen vapaaehtoista likvidaatiota koskevan suunnitelman hyväksymisestä.
- 16 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi vuotta 2018 koskevat ennakkolliset vakaussmaksut vuoden 2018 ennakkollisten vakaussmaksujen laskennasta 12.4.2018 tekemällään päätöksellä SRB/ES/SRF/2018/03. Rahoitus- ja pääomamarkkinaviranomainen ilmoitti 27.4.2018 päivätyllä kirjeellä ABLV Bankille, että kriisinratkaisuneuvosto oli tehnyt kyseisen päätöksen, ja antoi sille tiedoksi määrän, joka sen oli maksettava vuotta 2018 koskevana ennakkollisena vakaussmaksuna. Kantaja maksoi kyseisen määrän 3.7.2018.
- 17 EKP teki 11.7.2018 rahoitus- ja pääomamarkkinaviranomaisen ehdotuksesta päätöksen valittajan toimiluvan peruuttamisesta.
- 18 Valittaja vaati 17.9.2018 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostoa palauttamaan osan sen maksamasta, vuotta 2015 koskevasta vakaussmaksusta, laskemaan uudelleen sen vuotta 2018 koskevan ennakkollisen vakaussmaksun ja palauttamaan liikaa maksetun määrän.
- 19 Kriisinratkaisuneuvosto hylkäsi kyseisen vaatimuksen riidanalaisella päätöksellä. Kriisinratkaisuneuvosto katsoi asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan perusteella, ettei kummankaan näiden kahden asetuksen säännöksissä säädetä sen vuotta 2018 koskevan ennakkollisen vakaussmaksun laskemisesta uudelleen tai maksun osan palauttamisesta. Kriisinratkaisuneuvosto mainitsi erityisesti sen, että EKP peruuttaa luottolaitoksen toimiluvan, merkitsevän delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumista. Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto katsoi, ettei laitoksilla, jotka olivat maksaneet vuotta 2015 koskevat ennakkolliset vakaussmaksut ja

joiden toimilupa oli tämän jälkeen peruutettu, ollut oikeutta saada takaisin kyseisiä ennakkollisia vakaussmaksuja – kuten niillä ei ollut asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan mukaan oikeutta saada myöskään muita asianmukaisesti maksettuja vakaussmaksuja takaisin.

Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne ja valituksenalainen tuomio

- 20 ABLV Bank nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.12.2018 toimittamallaan kannekirjelmällä riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan kanteen.
- 21 Se esitti kanteensa tueksi kymmenen kanneperustetta. Kolmella ensimmäisellä kanneperusteellaan se moitti kriisinratkaisuneuvostoa lähinnä siitä, ettei tämä ollut ottanut asianmukaisesti huomioon ennakkollisten vakaussmaksujen pro rata temporis -luonnetta. Neljäs ja viides kanneperuste koskivat yhtäältä asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja toisaalta delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan virheellistä tulkintaa. Kuudes, seitsemäs, kahdeksas, yhdeksäs ja kymmenes kanneperuste koskivat oikeusvarmuuden periaatteen, luottamuksensuojan periaatteen, suhteellisuusperiaatteen, nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteen (jäljempänä nemo auditur -periaate), toimien ristiriitaisuuden kiellon sekä omistusoikeuden ja elinkeinovapauden loukkaamista.
- 22 Euroopan komissio hyväksyttiin 30.4.2019 annetulla päätöksellä väliintulijaksi tukemaan kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia.
- 23 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi ABLV Bankin nostaman kanteen valituksenalaisella tuomiolla.
- 24 Unionin yleinen tuomioistuin päätti ensin, että kanne voitiin ottaa tutkittavaksi, ja tutki sitten valituksenalaisen tuomion 52–129 kohdassa yhdessä viisi ensimmäistä kanneperustetta.
- 25 Se totesi niiden tutkimisen päätteeksi kyseisen tuomion 130 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut tehnyt oikeudellista virhettä katsomalla, ettei EKP:n suorittama laitoksen toimiluvan peruuttaminen maksukauden aikana ollut sellainen seikka, joka antaa kyseiselle laitokselle oikeuden sen kyseistä kautta koskevan ennakkollisen vakaussmaksun uudelleenlaskentaan pro rata temporis, ja päättämällä tämän perusteella siten olla palauttamatta valittajalle osaa määrästä, jonka tämä oli maksanut vuotta 2018 koskevana ennakkollisena vakaussmaksunaan. Se katsoi myös, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, ettei se, että EKP peruutti laitoksen toimiluvan asetuksessa N:o 806/2014 tarkoitetun alkuvaiheen aikana, ollut seikka, joka antaisi kyseiselle laitokselle oikeuden saada vuodelta 2015 maksamansa ennakkollisen vakaussmaksun jäljellä olevan määrän takaisin.
- 26 Niinpä se hylkäsi valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa ABLV Bankin esittämät viisi ensimmäistä valitusperustetta.
- 27 Valituksenalaisen tuomion 132–180 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tutki ABLV Bankin kuudennen, seitsemännen, kahdeksannen, yhdeksännen ja kymmenennen kanneperusteen ja hylkäsi ne.

Asianosaisten vaatimukset

- 28 ABLV Bank vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
 - kumoaa riidanalaisen päätöksen
 - velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja
 - siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin ei voi ratkaista ensimmäisessä oikeusasteessa nostettua kannetta, palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen.
- 29 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio vaativat, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa ABLV Bankin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

- 30 ABLV Bank vetoaa valituksensa tueksi 13 valitusperusteeseen, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan virheellistä tulkintaa, toinen delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan virheellistä tulkintaa, kolmas delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklan virheellistä tulkintaa, neljäs perusteettoman edun käsitteen virheellistä tulkintaa ja soveltamista, viides lainvastaisuusväitteestä lausumatta jättämistä, kuudes kriisinratkaisuneuvoston päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 huomioon ottamiseen liittyviä virheitä, seitsemäs delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan virheellistä tulkintaa, kahdeksas peruuttamattomia maksusitoumuksia koskevaan järjestelmään liittyviä virheitä, yhdeksäs oikeudellisia virheitä ja vuotta 2015 koskevista ennakkollisista vakauseräistä lausumatta jättämistä, kymmenes ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kuudennen kanneperusteen hylkäämiseen liittyviä oikeudellisia virheitä, yhdeksästä ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn seitsemännen kanneperusteen hylkäämiseen liittyviä oikeudellisia virheitä, kahdeksasta ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjen kahdeksannen ja yhdeksännen kanneperusteen hylkäämiseen liittyviä oikeudellisia virheitä sekä kolmastoista riidanalaisen päätöksen perustelujen riittävyteen liittyviä virheitä.
- 31 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio esittävät, että useat näistä valitusperusteista on jätettävä tutkimatta.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten lausumat

- 32 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että ensimmäinen, neljäs, viides ja kahdeksas valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska niissä ei yksilöidä niitä valituksenalaisen tuomion kohtia, joihin ne liittyvät.
- 33 Komissio esittää, että useat valitusperusteet, erityisesti ensimmäinen, kolmas, seitsemäs ja kahdeksas valitusperuste, eivät liity mihinkään tiettyyn valituksenalaisen tuomion kohtaan.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 34 Aluksi on muistutettava, että SEUT 256 artiklasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin valituksenalaisen tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi, tai muuten kyseinen valitus tai peruste jätetään tutkimatta (tuomio 13.1.2022, *Dragnea v. komissio*, C-351/20 P, EU:C:2022:8, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 35 Oikeuskäytännön mukaan valitus, joka ei ole rakenteeltaan johdonmukainen, rajoittuu yleisiin toteamuksiin eikä sisällä täsmällisiä tietoja valituksenalaisen määräyksen kohdista, joita mahdollisesti rasittaa oikeudellinen virhe, ei täytä kyseisiä vaatimuksia ja on siten jätettävä tutkimatta (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2014, *Telefónica ja Telefónica de España v. komissio*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 36 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, ettei valitusperusteissa, joita kriisinratkaisuneuvoston ja komission esittämä oikeudenkäyntiväite koskee, mainita systemaattisesti niitä valituksenalaisen tuomion kohtia, joihin ne liittyvät.
- 37 Kyseiset valitusperusteet on kuitenkin esitetty valituksenalaisen tuomion rakennetta seuraten, kuten valituskirjelmän johdannossa nimenomaisesti täsmennetään.
- 38 Tästä syystä valituksessa esitettyjen tietojen perusteella voidaan helposti yksilöidä ne valituksenalaisen tuomion kohdat, joihin kukin valitusperuste liittyy, ja lisäksi kriisinratkaisuneuvoston ja komission puolustukseen esittämät argumentit vahvistavat, että ne ovat pystyneet yksilöimään kyseiset kohdat.
- 39 Niinpä ensimmäisen, kolmannen, neljännen, viidennen, seitsemännen ja kahdeksannen valitusperusteen epätäsmällisyyteen perustuva oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

Asiakysymys

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan virheellistä tulkintaa

– Asianosaisten lausumat

- 40 ABLV Bank väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta on virheellinen, koska kyseisestä säännöksestä seuraa vain, etteivät ennakolliset vakausmaksut ole palautettavia talletuksia.
- 41 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin poikkesi valittajan mukaan ilmaisun ”maksettava” yleismerkityksestä ja perusteettoman edun teoriasta pitämällä ”maksettavina” kaikkia alun perin asianmukaisesti maksettuja määriä siinäkin tapauksessa, että myöhemmin ilmeni, ettei niitä olisi tarvinnut maksaa merkitykselliseltä ajanjaksolta.

- 42 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdassa säädetyn negaation ulottuvuus ei myöskään ole valittajan mielestä niin selvä kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi. Sen mielestä kyseisen negaation ulottuvuus riippuu sen kohteesta eli palautettavasta talletuksesta tai maksettavien määrien myöhemmästä uudelleentarkastelusta. Se, ettei kyseisessä säännöksessä mainita mahdollisuutta mukauttaa ennakollisia vakaussmaksuja siinä tapauksessa, että asianomainen laitos menettää toimilupansa, ei myöskään ole valittajan mukaan ratkaisevaa, kun otetaan huomioon mainitun säännöksen vähäinen yksityiskohtaisuus.
- 43 ABLV Bank väittää toiseksi, että valituksenalaisessa tuomiossa omaksuttu tulkinta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta on ristiriidassa muun unionin oikeuden kanssa.
- 44 Kyseistä tulkintaa vastaan puhuvat sen mielestä täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohta ja delegoidun asetuksen 2015/63 17 artikla, joissa säädetään mahdollisuudesta palauttaa ennakollisia vakaussmaksuja.
- 45 Mainittu tulkinta olisi valittajan mukaan myös ristiriidassa delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan kanssa, koska olisi epä johdonmukaista, että kyseisessä säännöksessä säädetään tiettyjen muutosten olevan merkityksettömiä velan myöhemmän määrittämisen kannalta, jos tällainen määrittäminen on joka tapauksessa poissuljettua.
- 46 Unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta ei myöskään ole johdonmukainen unionin tuomioistuimen 14.11.2019 antamassa tuomiossa State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) noudattaman päättelyn kanssa. Valittajan mukaan kyseinen päättely, joka liittyy siihen, ettei sen kauden aikana, jota maksun suorittaminen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon koskee, tapahtuvalla laitoksen aseman muuttumisella ole merkitystä, ei nimittäin perustu asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaan vaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaan.
- 47 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin arvioi valittajan mukaan ennakollisten vakaussmaksujen luonteen virheellisesti katsoessaan, etteivät ne ole vakuutusmaksujen kaltaisia laitokselle ominaisten riskien perusteella määritettyjä yksilöllisiä maksuja, jotka liittyvät tiettyihin ajanjaksoihin. Unionin yleinen tuomioistuin ei erityisesti ottanut huomioon sitä, että yksilölliset vakaussmaksut määritetään riskien perusteella, eikä mahdollisuutta periä uusia vakaussmaksuja asetuksessa N:o 806/2014 tarkoitetun alkuvaiheen jälkeen. Lisäksi sillä, että ennakolliset vakaussmaksut jakautuvat ajallisesti eikä niihin liity automaattisesti vastiketta, ei ole valittajan mukaan merkitystä, koska kyse on kaikille vakuutusjärjestelmille yhteisistä ominaispiirteistä.
- 48 Neljänneksi ABLV Bankin vaatima palautus on joka tapauksessa mahdollinen myös vero-oikeuteen rinnastuvassa asiayhteydessä ilman, että varojen tietyn määrän saavuttamista koskeva tavoite riittäisi sulkemaan pois mahdollisen palautuksen.
- 49 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että ensimmäinen kanneperuste on perusteeton.
- *Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*
- 50 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdassa säädetään, että laitoksilta asianmukaisesti saatuja vakaussmaksuja ei makseta takaisin niille.

- 51 Unionin yleinen tuomioistuin korosti aluksi valituksenalaisen tuomion 66 ja 67 kohdassa, että kyseisen säännöksen sanamuoto antaa yksiselitteisesti ymmärtää, ettei asianmukaisesti suoritettua maksua voida palauttaa.
- 52 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tutki mainitun tuomion 68–73 kohdassa kyseisen säännöksen asiayhteyden. Se mainitsi muun muassa, että unionin lainsäädännöstä seuraa, että ennakolliset vakauserämaksut eivät liity tiettyyn vuoteen eivätkä ne ole takeena mistään vastasuorituksesta, mikä erottaa kyseiset maksut vakuutusmaksuista, joiden palauttaminen on mahdollista, jos tilanne muuttuu vuoden aikana.
- 53 Unionin yleinen tuomioistuin mainitsi vielä saman tuomion 74 ja 75 kohdassa, että sen huomioon ottaminen, että kyseisten laitosten oikeudellinen ja taloudellinen tilanne kehittyy maksukauden aikana, vaikeuttaisi asetuksella N:o 806/2014 ja delegoidulla asetuksella 2015/63 tavoitellun päämäärän saavuttamista eli sen varmistamista, että yhteisen kriisinhallintarahaston käytettävissä olevat varat ovat kahdeksanvuotisen alkuvaiheen päätyttyä vähintään 1 prosentti kaikkiin osallistuviin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden kaikkien toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä.
- 54 Tältä osin on korostettava ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa perustellusti, että asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan selkeästä sanamuodosta ilmenee, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena on ollut sulkea yleisesti pois asianmukaisesti saatujen ennakollisten vakauserämaksujen palauttaminen.
- 55 Koska ABLV Bank väittää lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin omaksui valituksenalaisessa tuomiossa tulkinnan, joka poikkeaa sanan ”maksettava” tavanomaisesta merkityksestä, on mainittava, että mainitussa säännöksessä ei viitata ”maksettaviin vakauserämaksuihin” vaan ”asianmukaisesti saatuihin vakauserämaksuihin”, mikä osoittaa, että siinä vahvistettua sääntöä palauttamatta jättämisestä sovelletaan sellaisiin ennakollisiin vakauserämaksuihin, jotka on saatu sääntöjenmukaisesti niiden maksamisajankohtana.
- 56 Lisäksi vaikka ABLV Bank vetoaa saman säännöksen vähäiseen yksityiskohtaisuuteen kiistääkseen sen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa esitetyn toteamuksen merkityksellisyyden, jonka mukaan kyseisessä säännöksessä ei mainita mahdollisuutta oikaista ennakollisia vakauserämaksuja jälkikäteen, riitauttamatta tätä toteamusta kuitenkaan sisällön osalta, on todettava, että kyseinen sanamuoto ilmentää unionin lainsäätäjän tahtoa vahvistaa sääntö, johon ei liity poikkeuksia.
- 57 Toiseksi on mainittava, ettei ABLV Bankin väite, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta on ristiriidassa muiden johdetun oikeuden säännösten kanssa, voi menestyä.
- 58 On nimittäin ensinnäkin niin, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdassa tyydytään esittämään tietyt sääntöjä, joita sovelletaan laitoksen antamiin peruuttamattomiin maksusitoumuksiin, joihin liittyy erityispiirteitä, joiden vuoksi unionin lainsäätäjä on – kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 111 kohdassa – ottanut käyttöön kyseisiä sitoumuksia koskevan erityisjärjestelmän.
- 59 Vaikka delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohdassa tosin säädetään oikaistavien tai tarkistettavien tietojen perusteella maksetun ennakollisen varausmaksun ja sen rahoitusosuuden, joka olisi täytynyt maksaa, välisen mahdollisen eron huomioon ottamisesta, kyseisistä

säännöksistä seuraa, että tätä huomioon ottamista ei tarvitse tehdä ABLV Bankin nyt käsiteltävässä asiassa kriisinratkaisuneuvostolta vaatiman kaltaisen takaisinmaksun muodossa vaan siinä yhteydessä, kun seuraavan rahoitusosuuskauden ennakollinen vakausmaksu lasketaan.

- 60 Toisin kuin valittaja väittää, valituksenalaisen tuomion 66–75 kohdassa esitetyn asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan tulkinnan ei voida katsoa merkitsevän sitä, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohta menettäisi merkityksensä.
- 61 Yhtäältä on niin – kuten julkisasiamies on esittänyt ratkaisuehdotuksensa 72 kohdassa –, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan tarkoituksena on muun muassa poistaa epävarmuus delegoidun asetuksen 12 artiklan 1 kohdan ulottuvuudesta siltä osin kuin siinä säädetään poikkeuksesta periaatteeseen, jonka mukaan ennakolliset vakausmaksut lasketaan rahoitusosuuskautta edeltävän vuoden 31 päivänä joulukuuta käytettävissä olleiden tietojen perusteella.
- 62 Toisaalta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan aineellinen soveltamisala on erilainen. Ensin mainittu säännös koskee nimittäin vain yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavia maksuja, kun taas jälkimmäinen koskee delegoidun asetuksen 2015/63 3 artiklan 5 alakohdan mukaan maksuja, jotka kriisinratkaisuviranomainen – käsite, joka on ymmärrettävä asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan 1 kohdan perusteella siten, että sillä tarkoitetaan myös kriisinratkaisuneuvostoa, kuten delegoidun asetuksen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan – kerää kansallista rahoitusjärjestelyä varten.
- 63 Tässä yhteydessä se, että unionin tuomioistuin tyytyi 14.11.2019 annetussa tuomiossa State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), joka liittyi kansalliseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan maksun laskemiseen, tulkitsemaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa, joka oli ainoa säännös, jota sitä pyydettiin tulkitsemaan, ei voi merkitä sitä, että unionin tuomioistuin olisi implisiittisesti hylännyt valituksenalaisessa tuomiossa esitetyn tulkinnan asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta.
- 64 Kolmanneksi on mainittava, että ennakollisten vakausmaksujen ja vakuutusmaksujen välinen analogia, johon ABLV Bank vetoaa, ei voi missään tapauksessa velvoittaa kriisinratkaisuneuvostoa korvaamaan asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan selkeää sanamuotoa päinvastaisella säännöllä sillä perusteella, että tällainen sääntö on valittajan mukaan tavanomainen vakuutuslalla.
- 65 Niinpä ABLV Bankin argumentit, joilla se pyrkii osoittamaan, ettei unionin yleinen tuomioistuin voinut valituksenalaisen tuomion 68–72 kohdassa mainittujen seikkojen perusteella todeta valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa, että ennakolliset vakausmaksut ja vakuutusmaksut eivät ole luonteeltaan samankaltaisia, on hylättävä tehottomina.
- 66 Neljänneksi ABLV Bankin väitteellä, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 74 ja 75 kohtaan ja jonka mukaan se tavoite, että yhteisellä kriisinratkaisurahastolla on kahdeksan vuoden alkuvaiheen päätyttyä riittävät taloudelliset voimavarat, olisi ollut mahdollista saavuttaa, vaikka ennakolliset vakausmaksut palautettaisiin silloin, kun laitos lakkaa kuulumasta asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan, ei myöskään ole mahdollista saattaa kyseenalaiseksi valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa esitettyä kyseisen asetuksen 70 artiklan 4 kohdan tulkintaa.

- 67 Se, että unionin lainsäätäjät olisi voinut saavuttaa valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa mainitun tavoitteen myös siinä tapauksessa, että tällaiset palautukset sallittaisiin, ei toteen näytettynäkään mahdollista poikkeamista niistä valinnoista, jotka lainsäätäjät on tehnyt kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi parhaiten soveltuvien keinojen osalta ja jotka ilmaistaan mainitun säännöksen selkeässä sanamuodossa (ks. analogisesti tuomio 17.3.2011, *Brussels Hoofdstedelijk Gewest ym.*, C-275/09, EU:C:2011:154, 29 kohta).
- 68 Ensimmäinen valitusperuste on kaiken edellä esitetyn perusteella hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana.

Toinen valitusperuste, joka koskee delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan virheellistä tulkintaa

– Asianosaisten lausumat

- 69 Toisessa valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että luottolaitoksen toimiluvan menettämistä on pidettävä delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna ”aseman muuttumisena”.
- 70 Tällainen tulkinta on valittajan mukaan ristiriidassa valituksenalaisessa tuomiossa omaksutun asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan tulkinnan kanssa. Jos takaisinmaksaminen olisi kyseisen säännöksen perusteella aina poissuljettu, tällaisen takaisinmaksamisen mahdollisuutta aseman muuttumisen tapauksessa olisi hyödytöntä sulkea pois delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa.
- 71 Lisäksi viimeksi mainittu säännös koskee valittajan mukaan ainoastaan ennakkollisen vakuusmaksun määrää eikä itse periaatetta tällaisen maksun suorittamisesta. Tällainen tulkinta ilmenee valittajan mukaan selvästi kyseisen säännöksen saksankielisestä versiosta ja on sopusoinnussa sen muiden kieliversioiden kanssa. Unionin tuomioistuin tukeutui 14.11.2019 antamansa tuomion *State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967)* 47 kohdassa siihen, että asianomainen laitos kuului rajatylittävän sulautumisen jälkeenkin yhteiseen kriisiratkaisumekanismiin (SRM), ennen kuin se totesi, että tällaista transaktiota oli pidettävä delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklassa tarkoitettuna ”aseman muuttumisena”.
- 72 Kriisiratkaisuneuvosto ja komissio katsovat, että toinen valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 73 Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 1 kohdassa säädetään erityisestä ennakkollisen vakuusmaksun laskentamenetelmästä, jota on sovellettava silloin, kun laitosta valvotaan ainoastaan osan aikaa rahoitusosuuskaudesta.
- 74 Kyseisen delegoidun asetuksen 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että laitoksen, myös pienen laitoksen, aseman muuttuminen rahoitusosuuskaudella ei vaikuta kyseisenä vuonna maksettavaan rahoitusosuuteen.
- 75 Esitettyään ensin valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa kyseisten säännösten sanamuodon unionin yleinen tuomioistuin siteerasi kyseisen tuomion 80–83 kohdassa suurta osaa 14.11.2019 annetun tuomion *State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967)* 35–48 kohdasta. Tällä perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 84

- ja 87 kohdassa, että samoista syistä kuin ne, jotka unionin tuomioistuin esitti 14.11.2019 antamassaan tuomiossa *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), sitä, että EKP peruuttaa luottolaitoksen toimiluvan, on pidettävä tällaisena aseman muuttumisena, vaikka tällainen peruuttaminen merkitsisi, ettei kyseessä oleva laitos enää kuulu yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin.
- 76 Tältä osin on muistutettava, että unionin tuomioistuin on todennut, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa käytetty ilmaisu ”aseman muuttuminen” voi kattaa kaikenlaisen laitoksen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen muuttumisen, jolla voi olla vaikutus kyseisen säännöksen soveltamiseen (tuomio 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 35 kohta).
- 77 Asiayhteydestä, johon kyseinen säännös kuuluu, seuraa lisäksi, että mainitussa säännöksessä tarkoitettua aseman muuttumista merkitsevään liiketoimeen ei lähtökohtaisesti voida soveltaa delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 1 kohdassa säädettyä rahoitusosuuden määrittämistä pro rata temporis, koska viimeksi mainittua säännöstä on tulkittava suppeasti (ks. vastaavasti tuomio 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 39 ja 40 kohta).
- 78 Unionin tuomioistuin on vielä täsmentänyt, että jos kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi otettava huomioon laitosten oikeudellisessa ja taloudellisessa asemassa kyseisenä tilikautena tapahtuneet muutokset, niiden olisi vaikeaa laskea luotettavalla tavalla seuraavana vuonna maksettavia rahoitusosuuksia ja näin ollen saavuttaa viimeistään 31.12.2024 tavoiteltua päämäärää eli vähintään 1:tä prosenttia kaikkien jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä (ks. vastaavasti tuomio 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 43 kohta).
- 79 Unionin tuomioistuin päätteli näistä seikoista, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa säädetty aseman muuttumisen käsite on ymmärrettävä laajasti siten, että se käsittää muun muassa rahoitusosuuskauden aikana toteutetun rajatylittävän absorptiosulautumisen (tuomio 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 44 kohta).
- 80 Koska edellä 76–78 kohdassa mieleen palautetuilla delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan sanamuotoon, asiayhteyteen ja tavoitteeseen liittyvillä seikoilla on merkitystä tiettyinä vuonna tapahtuvan luottolaitoksen toimiluvan menettämisen kannalta, unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa perustellusti, että kyseisillä seikoilla voitiin perustella tällaisen toimiluvan menettämisen pitäminen kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna aseman muuttumisena.
- 81 Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään tehnyt oikeudellista virhettä hylätessään valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa sen ABLV Bankin väitteen, jonka mukaan mainitussa säännöksessä tarkoitettu aseman muuttumisen käsite ei kata muutoksia, joiden seurauksena laitos ei tulevaisuudessa enää kuulu yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin.
- 82 On nimittäin mainittava, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan sanamuodossa ei tehdä laitosten aseman muuttumisen välillä mitään eroa sen mukaan, johtavatko ne asianomaisen laitoksen jäämiseen yhteisen kriisinratkaisumekanismin ulkopuolelle vai eivät.
- 83 Se ABLV Bankin mainitsema seikka, että kyseisen säännöksen saksankielisessä versiossa viitataan yksinomaan rahoitusosuuden määrään, on tältä osin merkityksetön.

- 84 Tässä tilanteessa 14.11.2019 annetun tuomion State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) 47 kohdassa esitettyjä seikkoja, joilla kyseisen tuomion 45 kohdassa todetun mukaisesti vain vahvistetaan asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun käsitteen ”aseman muuttuminen” laaja tulkinta, jonka perusteltavuus oli jo todettu mainitun tuomion 44 kohdassa, ei voida ymmärtää siten, että unionin tuomioistuin olisi tarkoittanut rajoittaa kyseisen laajan tulkinnan koskemaan ainoastaan sellaista tilanteen muuttumista, josta ei seuraa laitoksen jäämistä yhteisen kriisinratkaisumekanismin ulkopuolelle.
- 85 Lisäksi ABLV Bankin väite, jonka mukaan valituksenalaisessa tuomiossa esitetyt tulkinnat delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdasta ja asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta olisivat ristiriidassa keskenään, on hylättävä edellä 61–63 kohdassa esitetyistä syistä.
- 86 Toinen valitusperuste on edellä esitetyn perusteella hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, joka koskee delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklan virheellistä tulkintaa

– Asianosaisten lausumat

- 87 Kolmannessa valitusperusteessaan ABLV Bank väittää yhtäältä, että unionin yleinen tuomioistuin velvoitti sen virheellisesti osoittamaan yhteyden delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan välillä tukeutuen virheelliseen käsitykseen, jonka mukaan samalla ilmaisulla pitäisi lähtökohtaisesti olla erilainen merkitys silloin, kun sitä käytetään kahdessa erillisessä säännöksessä, jollei niiden välillä ole erityistä yhteyttä.
- 88 Toisaalta valittaja katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen tekemä ero ennakkolisilla vakaumuksilla tavoiteltavan yleisen edun ja niiden kyseisen laitoksen erityisten intressien, joita kriisinratkaisuneuvoston hallintomenojen kattamiseksi maksettavat hallintomaksut palvelevat, välillä on ilmeisen virheellinen. Sen mukaan on merkityksellisempää ottaa huomioon se, että ennakkolisilla vakaumuksilla on läheinen yhteys asianomaiseen laitokseen, koska ne liittyvät sen riskiprofiiliin.
- 89 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että kolmas valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 90 Delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklan 2, 4 ja 5 kohdassa säädetään kriisinratkaisuneuvoston hallintomenojen kattamiseksi maksettavan yksilöllisen vuotuisen hallintomaksun pro rata temporis -laskentamenetelmästä siinä tapauksessa, että yhteisön tai konsernin asema muuttuu vuoden aikana.
- 91 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumisen käsitettä ei voida ymmärtää siten, että sillä tarkoitettaisiin yksinomaan delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklan kattamia tapauksia, kun otetaan huomioon erot kyseisten kahden toimen kohteessa ja tarkoituksessa.

- 92 Kun otetaan huomioon kyseisessä 86 kohdassa esitetyt seikat, ABLV Bankin väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin olisi virheellisesti velvoittanut sen osoittamaan yhteyden delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan ja delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklan välillä, perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan, koska unionin yleinen tuomioistuin ei tukeutunut kyseisessä kohdassa näiden kahden säännöksen välisen yhteyden puuttumiseen.
- 93 ABLV Bank ei myöskään riitautta sitä unionin yleisen tuomioistuimen arviointia, jonka mukaan ennakkollisten vakausmaksujen ja kriisinratkaisuneuvoston hallintomenojen kattamiseksi maksettavien hallintomaksujen kohde ei ole sama.
- 94 Koska tällainen ero kohteessa on riittävä peruste sille, että ne lasketaan erillisillä ja riippumattomilla menetelmillä, on katsottava, ettei ABLV Bank ole osoittanut, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen kieltäytyessään ottamasta delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklaa huomioon delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan tulkinnassa.
- 95 Kolmas valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste, joka koskee perusteettoman edun käsitteen virheellistä tulkintaa ja soveltamista

– Asianosaisten lausumat

- 96 Neljännessä valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että valituksenalaisen tuomion 92–96 kohta perustuu virheelliseen käsitykseen, jonka mukaan perusteettoman edun käsitteen soveltaminen edellyttää yksinomaan maksun alkuperäisen perusteen tutkimista. Se katsoo päinvastoin, että lähtökohtaisesti on otettava huomioon maksun sääntöjenmukaisuuteen vaikuttavat myöhemmät tapahtumat, minkä vuoksi delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa poissuljetaan tiettyjen muutosten huomioon ottaminen hallinnon yksinkertaistamiseksi.
- 97 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio katsovat, että neljäs valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 98 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 94–96 kohdassa, että kyseessä olevien maksujen oikeudellisena perustana oli asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohta ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artikla, joissa suljetaan pois vuoden 2018 ennakkollisen vakausmaksun osittainen palauttaminen ja joiden pätevyyttä ABLV Bank ei ollut kiistänyt.
- 99 Niinpä unionin yleinen tuomioistuin tukeutui yhteisen kriisinratkaisurahaston ABLV Bankin vuotta 2018 koskevan ennakkollisen vakausmaksun keräämisestä ja säilyttämisestä saaman edun oikeusperustan toteamisessa nimenomaisesti siihen, että merkityksellisissä säännöksissä suljetaan pois kyseisen maksun palauttaminen siinä tapauksessa, että kyseessä olevan laitoksen asema muuttuu vuoden 2018 aikana.
- 100 Niinpä ei voida katsoa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi arvioinut, että väite perusteettomasta edusta voitiin hylätä pelkästään sillä perusteella, että sen maksun saamisen alkuperäinen peruste oli näytetty toteen, ottamatta huomioon sitä, oliko kyseisten määrien säilyttämiselle oikeudellista perustaa.

- 101 Tästä seuraa, että ABLV Bankin neljäs valitusperuste perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan.
- 102 Niinpä kyseinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Viides valitusperuste, joka koskee lainvastaisuusväitteestä lausumatta jättämistä

– Asianosaisten lausumat

- 103 Viidennessä valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin jätti vastaamatta sen unionin yleisen tuomioistuimen kysymyksiin 12.6.2020 antaman vastauksen 40 kohdassa esittämään lainvastaisuusväitteeseen.
- 104 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että viides valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 105 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, että valittajan kirjelmiin ei sisällynyt nimenomaisesti tai implisiittisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklaan liittyvää lainvastaisuusväitettä.
- 106 Koska ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin jätti näin lausumatta sen 12.6.2020 päivätyn kirjelmän 40 kohdassa esittämästä lainvastaisuusväitteestä, on muistutettava yhtäältä, että unionin tuomioistuimen valvonnalla pyritään muutoksenhaun yhteydessä muun muassa tarkastamaan, onko unionin yleinen tuomioistuin vastannut oikeudellisesti riittävällä tavalla kaikkiin kantajan esittämiin väitteisiin, ja toisaalta, että valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole vastannut ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyihin väitteisiin, merkitsee pääosin vetoamista Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklaan, jota sovelletaan unionin yleiseen tuomioistuimeen saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 117 artiklaan perustuvan perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen (tuomio 9.3.2017, Ellinikos Chrysos v. komissio, C-100/16 P, EU:C:2017:194, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 107 Perusteluvelvollisuus ei myöskään velvoita unionin yleistä tuomioistuinta esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan osapuolten esittämiä päätelmiä, joten unionin yleisen tuomioistuimen perustelut voivat olla implisiittisiä, kunhan osapuolet saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt osapuolten argumentteja, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan laillisuusvalvontaansa (tuomio 9.3.2017, Ellinikos Chrysos v. komissio, C-100/16 P, EU:C:2017:194, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 108 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa implisiittisesti mutta väistämättä, että valittajan 12.6.2020 päivätyn kirjelmän 40 kohta, jossa mainitaan, että kriisinratkaisuneuvoston ehdottaman delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan tulkinnan hyväksyminen olisi lainvastaista, liittyi kyseisen artiklan tulkintaan eikä sen pätevyYTEEN, eikä ottanut näin toimiessaan kyseistä kirjelmää huomioon vääristyneellä tavalla.
- 109 Niinpä viides valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kuudes valitusperuste, joka koskee virheitä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 huomioon ottamisessa

– Asianosaisten lausumat

- 110 Kuudennessa valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että nyt käsiteltävässä tapauksessa ei ole asianmukaista soveltaa sääntöä, jonka mukaan käytännöllä ei voida muuttaa voimassa olevaa säännöstöä. Se katsoo, että kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä SRB/ES/SRF/2018/03 määrättiin maksettujen ennakollisten vakauserämaksujen palauttamisesta ja että on selvää, että tällaisen palauttamisen voidaan katsoa perustuvan ainoastaan palautuksen saajalle taattuun oikeuteen, eikä kriisinratkaisuneuvoston harkintavaltaa voida hyväksyä.
- 111 Unionin yleisen tuomioistuimen kriisinratkaisuneuvoston päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 osalta toissijaisesti hyväksymä väite on valittajan mukaan puhtaasti semanttinen, koska takaisinmaksun luonne ei muutu sen perusteella, että se esitetään negatiivisena maksuna tai että se edellyttää matemaattista laskutoimitusta. Lisäksi on valittajan mukaan mielivaltaista tehdä eroa maksun määrään sovellettavan vähennyksen ja takaisinmaksun välillä.
- 112 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että kuudes valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 113 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 98 ja 99 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvoston päätökseen SRB/ES/SRF/2018/03 kohdistuvat ABLV Bankin väitteet olivat tehottomia, koska pelkällä kriisinratkaisuneuvoston käytännöllä ei voida muuttaa sovellettavien unionin säännösten sisältöä, ennen kuin se täsmensi kyseisen tuomion 100–102 kohdassa toissijaisesti, etteivät kyseiset väitteet olleet perusteltuja.
- 114 On todettava, että unionin yleinen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen tuomion 98 kohdassa perustellusti, että pelkällä unionin toimielimen, elimen tai laitoksen käytännöllä ei voida poiketa niitä sitovista normeista eikä luoda ennakkotapausta, jota niiden olisi tämän jälkeen noudatettava (ks. vastaavasti tuomio 26.3.1996, parlamentti v. neuvosto, C-271/94, EU:C:1996:133, 24 kohta ja tuomio 1.10.2009, komissio v. neuvosto, C-370/07, EU:C:2009:590, 54 kohta).
- 115 Tästä seuraa, että vaikka kriisinratkaisuneuvosto olisi tosiasiallisesti myöntänyt päätöksessään SRB/ES/SRF/2018/03 mahdollisuuden maksaa tiettyjä ennakollisia vakauserämaksuja takaisin, kyseisellä päätöksellä ei voida kyseenalaistaa unionin yleisen tuomioistuimen tulkintaa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdasta.
- 116 Sillä, ettei kriisinratkaisuneuvosto voi pätevästi myöntää luottolaitoksille oikeuksia, ei ole tässä yhteydessä merkitystä, koska ei voida olettaa, että kriisinratkaisuneuvosto olisi päätöstä SRB/ES/SRF/2018/03 tehdessään noudattanut kyseistä sääntöä ja lisäksi tulkinut asianmukaisesti niitä johdetun oikeuden säännöksiä, joita sen on noudatettava.
- 117 Tästä seuraa, että valittajan väitteet, jotka kohdistuvat valituksenalaisen tuomion 98 ja 99 kohtaan, on hylättävä perusteettomina.

118 Tässä tilanteessa kyseisen tuomion 100–102 kohtaa on pidettävä ylimääräisinä perusteluina, minkä vuoksi kyseisten kohtien riitauttamiseksi esitetyt väitteet ovat tehottomia (ks. analogisesti tuomio 18.6.2020, *Dovgan v. EUIPO*, C-142/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:487, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

119 Kuudes valitusperuste on siten hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana.

Seitsemäs valitusperuste, joka koskee delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan virheellistä tulkintaa

– *Asianosaisten lausumat*

120 Seitsemännessä valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohtaa koskevassa päätelyssä on oikeudellinen virhe, koska kyseisessä säännöksessä säädetty mahdollisuus tarkistaa ennakkollisia vakaussmaksuja osoittaa, että unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta ei ole oikea.

121 Kriisintarkistuneuvosto väittää, että seitsemäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta tai joka tapauksessa hylättävä perusteettomana. Komissio pitää kyseistä valitusperustetta perusteettomana.

– *Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*

122 Muistutettuaan valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohdan sanamuodosta unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 107 ja 108 kohdassa, että valittajan kyseisistä säännöksistä esittämä tulkinta, jonka mukaan kaikkia vakaussmaksuja voidaan myöhemmin mukauttaa, ei saa tukea niiden sanamuodosta ja että olosuhteiden muutosta, johon valittaja oli vedonnut, ei voida rinnastaa kyseisissä säännöksissä mainittuihin oikaisuihin tai tarkistuksiin.

123 ABLV Bank ei moiti seitsemännessä valitusperusteessaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se jätti virheellisesti soveltamatta delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohtaa, vaan siitä, että se noudatti sellaista asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan tulkintaa, joka on ristiriidassa kyseisen 17 artiklan 3 ja 4 kohdan kanssa.

124 Tällaiset perustelut eivät kuitenkaan voi menestyä edellä 59 kohdassa esitetyistä syistä.

125 Seitsemäs valitusperuste voidaan siten hylätä perusteettomana tarvitsematta arvioida sitä, voidaanko se ottaa tutkittavaksi.

Kahdeksas valitusperuste, joka koskee peruuttamattomia maksusitoumuksia koskevaan järjestelmään liittyviä virheitä

– Asianosaisten lausumat

- 126 Kahdeksannella valitusperusteellaan ABLV Bank katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin otti sen perustelut huomioon vääristyneellä tavalla, koska valittaja ei ollut väittänyt ensimmäisessä oikeusasteessa esittämässään kirjelmässä, että sen ennakolliset vakaussmaksut olisivat peruuttamattomia maksusitoumuksia.
- 127 Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdasta ilmenee sen mukaan, että laskenta on tehtävä silloin, kun yhteisö irtautuu yhteisestä kriisinratkaisurahastosta, ja että unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta asetuksesta N:o 806/2014 on siten virheellinen.
- 128 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että kahdeksas valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 129 Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdassa säädetään, että sellaisen laitoksen peruuttamattomat maksusitoumukset, joka ei enää kuulu asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan, peruutetaan ja näitä sitoumuksia takaava vakuus palautetaan.
- 130 Unionin yleinen tuomioistuin täsmensi valituksenalaisen tuomion 111 kohdassa, että tällaiset sitoumukset ovat luonteeltaan erilaisia kuin ennakolliset vakaussmaksut ja että niitä koskee tästä syystä erityisjärjestelmä, jota ei voida soveltaa analogisesti ABLV Bankin suorittamien maksujen kaltaisiin maksuihin.
- 131 Tältä osin on todettava yhtäältä, että kyseisen tuomion 110 ja 111 kohdasta ilmenee, ettei unionin yleinen tuomioistuin katsonut valittajan väittäneen, että sen vuotta 2018 koskeva ennakollinen vakaussmaksu olisi ollut peruuttamaton maksusitoumus.
- 132 Erityisesti on korostettava, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi mainitun tuomion 111 kohdassa nimenomaisesti mahdollisuuden soveltaa täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohtaa analogisesti.
- 133 Tästä seuraa, että väite ABLV Bankin ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjen kirjelmien ottamisesta huomioon vääristyneellä tavalla on hylättävä perusteettomana.
- 134 Toisaalta on totta, että valittaja väittää perustellusti, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdasta seuraa, että laitoksen irtautuminen kriisinratkaisumekanismista voi merkitä sitä, että kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa tiettyjä kyseisen laitoksen maksamiin ennakollisiin vakaussmaksuihin liittyviä toimenpiteitä. Se ei kuitenkaan arvostele millään tavalla niitä unionin yleisen tuomioistuimen arviointeja, jotka koskevat peruuttamattomien maksusitoumusten ja muiden ennakollisten vakaussmaksujen välisiä eroja, vaan päinvastoin korostaa kyseisten erojen tosiasiallisuutta.
- 135 Valittajan perustelujen perusteella ei siten voida todeta, että valituksenalaisen tuomion 111 kohdassa olisi oikeudellinen virhe.

136 Niinpä kyseinen valitusperuste on hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana.

Yhdeksäs valitusperuste, joka koskee vuotta 2015 koskeviin ennakkollisiin vakaussmaksuihin liittyviä oikeudellisia virheitä ja lausumatta jättämistä

– *Asianosaisten lausumat*

137 Yhdeksännessä valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki useita virheitä lausueessaan vuoden 2015 ennakkollisia vakaussmaksuja koskevista valittajan perusteluista.

138 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin rinnasti sen mielestä virheellisesti kyseiset maksut jälkikäteisiin maksuihin, vaikka vuoden 2015 ennakkolliset vakaussmaksut on talletettu tätä tarkoitusta varten perustettuihin osastoihin siihen saakka, kunnes ne palautetaan asianomaisille laitoksille.

139 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi valittajan mukaan virheellisesti täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohtaa.

140 Se ei valittajan mukaan ottanut huomioon sitä, että kyseisessä säännöksessä ei säädetä, että kyseessä olevien maksujen palautus on suoritettava asteittain kahdeksan vuoden ajanjaksolla. Tässä tilanteessa sellaisten laitosten, joiden ei enää tarvitse maksaa ennakkollisia vakaussmaksuja, sulkeminen palautuksen ulkopuolelle ei ole hyväksyttävää, koska niiden tilanne tältä osin johtuu säädetyn palautuksen perusteettomasta lykkäämisestä. Se, ettei tällaisten laitosten tilanteen selvittämiseksi tarkoitettua laskelmaa tehdä, on valittajan mukaan hämmästyttävää, koska tällaista tilannetta koskevasta laskennasta säädetään täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdassa.

141 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin viittasi sen mielestä virheellisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaan, vaikka vuoden 2015 ennakkollisia vakaussmaksuja ei kerätty kyseisen asetuksen nojalla ja vaikka tällaisiin maksuihin sovellettavissa säännöissä ei ole vastaavia säännöksiä.

142 Neljänneksi kanta, jonka unionin yleinen tuomioistuin omaksui tutkiessaan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, on valittajan mukaan ristiriidassa sen kannan kanssa, joka omaksuttiin vuotta 2015 koskevien ennakkollisten vakaussmaksujen aineellisessa arvioinnissa.

143 Viidenneksi unionin yleinen tuomioistuin ei tunnustanut, että viittaamalla delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaan se myöntää, että vuoden aikana tapahtuneita muutoksia koskeva kysymys on merkityksellinen.

144 Kriisinvastaisuusneuvosto ja komissio väittävät, että yhdeksäs valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 145 Muistutettuaan ensin valituksenalaisen tuomion 115 ja 116 kohdassa, että jäsenvaltiot kantoivat vuoden 2015 ennakkolliset vakaussmaksut ja siirsivät ne sitten kriisinratkaisuneuvostolle, unionin yleinen tuomioistuin katsoi aluksi valituksenalaisen tuomion 117 kohdassa, että kyseiset vakaussmaksut olivat niiden siirtämisen jälkeen sekoittuneet yhteisessä kriisinratkaisurahastossa yhteen muihin ennakkollisten vakaussmaksujen kanssa.
- 146 Tämän jälkeen se totesi kyseisen tuomion 119–127 kohdassa, ettei täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohta voi olla valittajan esittämän palautusvaatimuksen perustana. Se mainitsi tässä yhteydessä, että kyseisellä säännöksellä ei anneta oikeutta saada palautusta ja että siinä ainoastaan täsmennetään menetelmä, jota kriisinratkaisuneuvoston on noudatettava ottaakseen ennakkollisten vakaussmaksujen laskemisen yhteydessä huomioon jäsenvaltioiden sille siirtämät vuotta 2015 koskevat ennakkolliset vakaussmaksut.
- 147 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi vielä saman tuomion 128 kohdassa, että vuotta 2015 koskeviin ennakkollisiin vakaussmaksuihin sovellettiin vastedes muiden vakaussmaksujen tavoin asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa.
- 148 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että ABLV Bankin väitteiden perusteella ei voida todeta, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 120–127 kohdassa esittämään täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdan tulkintaan liittyisi oikeudellinen virhe.
- 149 Kyseisessä säännöksessä säädetään, että kun kriisinratkaisuneuvosto laskee alkuvaiheen aikana kunkin laitoksen yksilöllisiä vakaussmaksuja, se ottaa huomioon rahoitusosuudet, jotka jäsenvaltiot ovat keränneet ja siirtäneet yhteiseen kriisinratkaisurahastoon, vähentämällä ne määrästä, joka kunkin laitoksen on maksettava.
- 150 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 120–122 kohdassa, sekä täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdan sanamuodosta että kyseisen täytäntöönpanoasetuksen tarkoituksesta, joka on kunkin laitoksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suorittamien ennakkollisten vakaussmaksujen laskennan edellytysten täsmentäminen, ilmenee, ettei kyseistä säännöstä voida tulkita siten, että siinä säädettäisiin kunkin laitoksen oikeudesta saada takaisin se jäsenvaltioiden perimien ennakkollisten vakaussmaksujen määrä, joka on siirretty yhteiseen kriisinratkaisurahastoon. Mainitussa säännöksessä säädetään siis ainoastaan tällaisten vakaussmaksujen vähentämistä koskevan toimenpiteen sisällyttämisestä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakkollisten vakaussmaksujen laskentatapaan.
- 151 Kuten unionin yleinen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 123 kohdassa, laitos, jonka ei enää tarvitse maksaa ennakkollisia vakaussmaksuja yhteiseen kriisinratkaisurahastoon, ei voi hyötyä tällaisesta vähentämistoimenpiteestä, koska siihen ei enää sovelleta kyseistä laskentatapaa.
- 152 Tällaisen täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdan tulkinnan ei voida katsoa olevan ristiriidassa kyseisen täytäntöönpanoasetuksen 7 artiklan 3 kohdan kanssa, koska viimeksi mainitun säännöksen, joka liittyy peruuttamattomia maksusitoumuksia koskevaan erityisjärjestelmään, tarkoituksena ei ole täsmentää sääntöjä, joita sovelletaan jäsenvaltioiden perimiin ennakkollisiin vakaussmaksuihin, jotka on siirretty yhteiseen kriisinratkaisurahastoon, eikä sillä ole tällaista vaikutusta.

- 153 Toiseksi on todettava, että jos ABLV Bankin perustelut on ymmärrettävä siten, että niissä väitetään, että kriisinratkaisuneuvoston käytäntö, jossa täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa säädetty vähennys tehdään asteittain asetuksessa N:o 806/2014 säädetyn alkuvaiheen aikana, on sääntöjenvastainen, tällaiseen sääntöjenvastaisuuteen – jos se oletetaan toteen näytetyksi – olisi pitänyt vedota kunkin vuoden ennakkollisten vakauseräyksen vahvistamista koskevia päätöksiä vastaan sen osoittamiseksi, että kyseiset päätökset olivat perustuneet kyseisen säännöksen vastaiseen laskentamenetelmään.
- 154 Tällaisen käytännön sääntöjenvastaisuuteen perustuvilla väitteillä ei sitä vastoin voida osoittaa, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt todeta, että kriisinratkaisuneuvoston pitäisi mainitun säännöksen noudattamiseksi maksaa jäsenvaltion keräämä ja yhteiseen kriisinratkaisurahastoon siirretty kyseisen laitoksen ennakkollinen vakauseräyksen takaisin silloin, kun kyseinen laitos lakkaa kuulumasta yhteisen kriisinratkaisumekanismin soveltamisalaan, ilman mitään kyseisen laitoksen maksettavaksi kuuluvien ennakkollisten vakauseräyksen vuosittaista laskentaa.
- 155 Tästä seuraa, että väitteet, jotka perustuvat sen kriisinratkaisuneuvoston käytännön sääntöjenvastaisuuteen, jossa täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa säädetty vähennys tehdään asteittain asetuksessa N:o 806/2014 säädetyn alkuvaiheen aikana, on hylättävä tehottomina.
- 156 Kolmanneksi on niin, että koska kyseisen asetuksen 70 artiklan 4 kohdassa tarkoitetaan ”asianmukaisesti saatuja vakauseräyksiä” tekemättä eroa kriisinratkaisuneuvoston suoraan keräämien ennakkollisten vakauseräyksen ja jäsenvaltioiden sille siirtämien ennakkollisten vakauseräyksen välillä, ei voida katsoa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 128 kohdassa, että kyseistä säännöstä sovelletaan kaikkiin tällaisiin vakauseräyksiin, jotka on asetettu kriisinratkaisuneuvoston käyttöön.
- 157 Neljänneksi ABLV Bankin väitteet, jotka liittyvät ristiriitaisuuksiin unionin yleisen tuomioistuimen vuoden 2015 ennakkollisia vakauseräyksiä koskevan päättelyn ja valituksenalaisen tuomion perustelujen muiden osien välillä, on jätettävä tutkimatta edellä 34 kohdassa mieleen palautettujen periaatteiden mukaisesti, koska valittaja ei täsmennä selvästi niiden perustelujen ristiriitaisuuden luonnetta, joihin se haluaa vedota.
- 158 Viidenneksi on todettava, että koska edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi pätevästi yhtäältä, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa ei säädetä oikeudesta saada takaisin jäsenvaltioiden keräämiä ennakkollisia vakauseräyksiä, jotka on siirretty yhteiseen kriisinratkaisurahastoon, ja toisaalta, että asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa voidaan soveltaa kyseisiin maksuihin, vaikuttaa siltä, ettei unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 117 ja 128 kohdassa esittämää arviointia, jonka mukaan yhteisessä kriisinratkaisurahastossa ei tehdä eroa mainittujen vakauseräyksen ja kriisinratkaisuneuvoston suoraan keräämien ennakkollisten vakauseräyksen välillä, voida pitää välttämättömänä perusteluna unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 129 kohdassa esittämälle päätelmälle.
- 159 Koska kyseiseen arviointiin liittyviä seikkoja on siten pidettävä ylimääräisinä, ABLV:n väitteet, joissa arvostellaan kyseistä arviointia, on edellä 118 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti hylättävä tehottomina.

160 Edellä esitetyn perusteella yhdeksäs valitusperuste on jätettävä osittain tutkimatta sekä hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana.

Kymmenes valitusperuste, joka koskee ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kuudennen kanneperusteen hylkäämiseen liittyviä oikeudellisia virheitä

– *Asianosaisten lausumat*

161 Kymmenennessä valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 134 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa esittämään arviointiin, jonka mukaan riidanalaisessa päätöksessä ei loukattu oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita, liittyy oikeudellinen virhe, koska vaikka oletettaisiin, että asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdalla olisi unionin yleisen tuomioistuimen sille antama merkitys, kyseistä säännöstä ei voida pitää selvänä muun muassa sellaisten tilanteiden olemassaolon vuoksi, joissa ennakkolliset vakaumaksut palautetaan.

162 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että kymmenes valitusperuste on jätettävä tutkimatta tai joka tapauksessa hylättävä perusteettomana. Komissio katsoo myös, että kyseinen valitusperuste on perusteeton.

– *Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*

163 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 136–138 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut loukannut oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita. Se perusteli kyseisen arviointinsa toteamalla, että riidanalainen päätös oli ennakoitavissa, koska se perustui asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaan, joka on selvä ja täsmällinen säännös, johon ei sisälly mitään poikkeuksia tai lievennyksiä.

164 Tähän unionin yleisen tuomioistuimen arviointiin ei voida katsoa sisältyvän oikeudellista virhettä, koska – kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 136 kohdassa ja kuten edellä 54 ja 55 kohdassa muistutettiin – asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan sanamuodosta itsestään ilmenee, että asianmukaisesti saatuja ennakkollisia vakaumaksuja ei voida palauttaa.

165 Koska valittaja väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin ottanut huomioon niitä unionin oikeuden säännöksiä, joissa säädetään, että kriisinratkaisuneuvoston on tietyissä tilanteissa palautettava ennakkolliset vakaumaksut, on lisäksi muistutettava, että tämän valituksen ensimmäisen, kolmannen, seitsemännen, kahdeksannen ja yhdeksännen valitusperusteen tarkastelusta ilmenee, että ABLV Bankin perustelut, jotka koskevat delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohtaa, täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohtaa ja 8 artiklan 2 kohtaa sekä delegoidun asetuksen 2017/2361 7 artiklaa, eivät ole sellaisia, joilla voitaisiin osoittaa tällaisen palauttamisvelvollisuuden olemassaolo.

166 Kymmenes valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Yhdestoista valitusperuste, joka koskee ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn seitsemännen kanneperusteen hylkäämiseen liittyviä oikeudellisia virheitä

– Asianosaisten lausumat

- 167 Yhdennessätoista valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin omaksui suhteellisuusperiaatteen vastaisesti ”radikaalin ja äärimmäisen” tulkinnan merkityksellisistä säännöksistä. Se myös katsoi valittajan mukaan virheellisesti, ettei kriisinratkaisuneuvostolla ole lainkaan harkintavaltaa.
- 168 ABLV Bank riitauttaa lisäksi sen, että unionin yleinen tuomioistuin jätti valituksenalaisen tuomion 152 kohdassa tutkimatta kannekirjelmän 23 kohdassa esitetyt perustelut. Valittaja väittää, että kyseiset perustelut olivat riittävän täsmällisiä, jotta ne olisi voitu ottaa tutkittavaksi, eikä niiden tueksi esitettyä esimerkkiä ollut tarpeen analysoida yksityiskohtaisesti.
- 169 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että yhdestoista valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 170 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 142–152 kohdassa kaikki valittajan esittämät suhteellisuusperiaatetta koskevat väitteet. Se totesi erityisesti kyseisen tuomion 147 kohdassa yhtäältä, ettei kriisinratkaisuneuvostolla ollut mitään harkintavaltaa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan soveltamisessa, ja toisaalta, ettei ABLV Bank ollut esittänyt kyseisiä säännöksiä koskevia lainvastaisuusväitteitä.
- 171 Aluksi on mainittava, että tämän valituksen ensimmäisen ja toisen valitusperusteen tutkimiseen liittyvistä seikoista ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että kriisinratkaisuneuvostolla oli asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan nojalla velvollisuus hylätä valittajan esittämä palauttamisvaatimus. Tästä seuraa – kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa –, ettei kriisinratkaisuneuvostolla ollut tältä osin lainkaan harkintavaltaa.
- 172 Niinpä unionin yleinen tuomioistuin saattoi katsoa valituksenalaisen tuomion 147 ja 148 kohdassa perustellusti, että kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan puuttumisesta seuraa se, ettei sitä voitu pätevästi moittia siitä, että se olisi loukannut suhteellisuusperiaatetta hylkäämällä kyseisen vaatimuksen, muuten kuin väittämällä, että säännökset, joissa se velvoitetaan tekemään tällainen ratkaisu, ovat pätemättömiä sen vuoksi, että ne olivat ristiriidassa kyseisen periaatteen kanssa.
- 173 Viidennen valitusperusteen hylkäämisestä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä kirjelmiä huomioon vääristyneellä tavalla, kun se katsoi, ettei valittaja ollut esittänyt tällaista lainvastaisuusväitettä.
- 174 Niinpä on ilmeistä, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa esittämä perustelu riittää ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn seitsemännen kanneperusteen hylkäämiseen.

- 175 ABLV Bankin väitteitä, joilla se pyrkii kiistämään muita unionin yleisen tuomioistuimen perusteluja, jotka liittyvät seitsemännen kanneperusteen hylkäämiseen, on siten pidettävä tehottomina edellä 118 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti.
- 176 Tästä seuraa, että yhdestoista valitusperuste on hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana.

Kahdestoista valitusperuste, joka koskee ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjen kahdeksannen ja yhdeksännen kanneperusteen hylkäämiseen liittyviä oikeudellisia virheitä

– Asianosaisten lausumat

- 177 Kahdennessatoista valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti nemo auditor -periaatetta.
- 178 Kyseisen periaatteen soveltamiseksi ei nimittäin ole aiheellista määrittää, tulkitsiko kriisinratkaisuneuvosto asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa oikein, vaan arvioida, oliko kyseinen elin itse luonut lainvastaisesti edellytykset, joihin se sittemmin vetosi. Valittajan mukaan näin oli nyt käsiteltävässä tapauksessa, koska valittajan toimiluvan menettäminen oli väistämätön seuraus kriisinratkaisuneuvoston päätöksestä SRB/EES/2018/09, jonka tekeminen ei olisi kuulunut kriisinratkaisuneuvoston toimivaltaan ja joka oli lainvastainen. Kriisinratkaisuneuvosto ei voi valittajan mukaan vedota siihen, ettei kyseistä päätöstä ole kumottu, sillä se väittää, etteivät sen 23.2.2018 tekemät päätökset ole tuomioistuinvalvonnan kohteena.
- 179 Lisäksi valituksenalaisen tuomion 172 kohdassa esitetty arviointi, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvoston lainvastaiset toimet eivät saata riidanalaisen päätöksen laillisuutta kyseenalaiseksi, merkitsisi valittajan mukaan sitä, että nemo auditor -periaatteella ei olisi mitään merkitystä.
- 180 Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään vastannut ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyyn yhdeksänten kanneperusteeseen, joka koski menettelyn, jossa laitos jätetään riskien kattamisjärjestelmän ulkopuolelle mutta jossa asianomaisen laitoksen riskiprofiilin perusteella määritetty maksuosuus säilytetään, ristiriitaisuutta.
- 181 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että kahdestoista valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 182 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 170 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvostoa voida nyt käsiteltävässä tapauksessa moittia mistään virheellisestä menettelystä, koska se oli soveltanut oikein asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa. Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi kyseisen tuomion 171 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvoston päätös SRB/EES/2018/09 ollut ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen kohteena eikä sen perusteella siten voida osoittaa kriisinratkaisuneuvoston menettelyn virheellisyyttä. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi mainitun tuomion 172 kohdassa, että kanneperuste, joka koski kriisinratkaisuneuvoston väitetysti ristiriitaista toimintaa, oli tehoton, koska sillä ei pyritty kyseenalaistamaan riidanalaisen päätöksen laillisuutta.

- 183 Ensinnäkin on todettava ABLV Bankin ensimmäisessä oikeusasteessa esittämän kahdeksannen kanneperusteen perusteltavuutta koskevan unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin osalta, että siltä osin kuin valittaja pyrki kyseisellä kanneperusteella vetoamaan kriisinratkaisuneuvoston päätöksen SRB/EES/2018/09 oletettuun sääntöjenvastaisuuteen, valituksenalaisen tuomion 170 kohdassa esitetyt näkemykset riidanalaisen päätöksen yhteensopivuudesta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan kanssa olivat merkityksettömiä.
- 184 Kuten unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen tuomion 171 kohdassa, nemo auditor -periaatteen soveltamiseksi ei voida olettaa, että kriisinratkaisuneuvoston päätös SRB/EES/2018/09 oli sääntöjenvastainen, koska kyseinen päätös ei ollut kumoamiskanteen kohteena.
- 185 Sillä ABLV Bankin mainitsemalla seikalla, ettei kriisinratkaisuneuvosto pidä kyseistä päätöstä asianomaiselle vastaisena toimena, ei ole merkitystä. Tuomion ABLV Bank ym. v. EKP (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369), joka annettiin 6.5.2021, 66 kohdasta nimittäin ilmenee, että kriisinratkaisun, jonka yhteydessä kriisinratkaisuneuvoston päätös SRB/EES/2018/09 tehtiin, lopputulos olisi voinut olla tuomioistuinvalvonnan kohteena.
- 186 ABLV Bankin ensimmäisessä oikeusasteessa esittämän yhdeksannen kanneperusteen osalta on toiseksi korostettava, että väite siitä, ettei kyseisestä kanneperusteesta lausuttu, on hylättävä, koska unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen kanneperusteen nimenomaisesti valituksenalaisen tuomion 172 kohdassa.
- 187 Lisäksi on niin, että koska kyseinen kohta ei koske nemo auditor -periaatteen noudattamatta jättämistä koskevaa kanneperustetta vaan kanneperustetta, joka liittyy kriisinratkaisuneuvoston väitetyksi ristiriitaiseen menettelyyn, väitettä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin sovelsi mainitussa kohdassa kyseistä periaatetta virheellisesti, ei voida hyväksyä.
- 188 Niinpä kahdestoista valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmastoista valitusperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen perustelujen riittävyteen liittyviä virheitä

– Asianosaisten lausumat

- 189 Kolmannessatoista valitusperusteessaan ABLV Bank väittää, että unionin yleinen tuomioistuin erehtyi perusteluvollisuuden laajuudesta katsoessaan, että riidanalaisen päätöksen perustelujen riittävyys voitiin päätellä kanteen nostamisesta ja siitä, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi voivansa ratkaista asian.
- 190 Riidanalaisen päätöksen perustelujen riittämättömyyttä havainnollistavat valittajan mukaan se, että unionin yleinen tuomioistuin viittasi useaan otteeseen kyseisen päätöksen ulkopuolisiin seikkoihin, sekä sen menettelyn kuluessa esittämät kysymykset. Erityisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan väitetty selkeys on valittajan mukaan ristiriidassa sen, että yhdessä näistä kysymyksistä viitattiin ”palauttamiseen”, ja sen, että unionin yleinen tuomioistuin ei katsonut voivansa tukeutua kyseisen säännöksen sanamuotoon, kanssa.
- 191 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio väittävät, että kolmastoista valitusperuste on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 192 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 178 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto oli yksilöinyt riidanalaisen päätöksen perusteluissa ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joilla oli olennainen merkitys. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että ABLV Bank oli saanut kyseisestä päätöksestä selville sen perustelut ja että unionin tuomioistuimet pystyivät valvomaan sen laillisuutta.
- 193 Kuten unionin yleinen tuomioistuin mainitsi valituksenalaisen tuomion 176 kohdassa, unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka SEUT 296 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmentävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät toteutettujen toimenpiteiden syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden, perusteluvollisuus määräytyy kuitenkin kyseisen toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on annettu. Perusteluissa ei tältä osin tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, ovatko perustelut riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt sekä erityisesti se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen (ks. vastaavasti tuomio 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, 122 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 194 On todettava, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi valituksenalaisen tuomion 178 kohdassa tähän vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön perustuvia arviointiperusteita riidanalaisen päätöksen perustelujen riittävyyden arvioimiseksi. Erityisesti se otti perustellusti huomioon sen, että kyseisen päätöksen perustelut olivat mahdollistaneet sen, että valittaja saattoi puolustaa oikeuksiaan ja unionin tuomioistuimet voivat valvoa mainitun päätöksen laillisuutta.
- 195 Lisäksi on niin, että koska mainitussa vakiintuneessa oikeuskäytännössä ei edellytetä, että päätöksen perustelujen olisi oltava tyhjentävät, se, että unionin yleinen tuomioistuin otti päättelyssään huomioon seikkoja, jotka selittävät päätöksen perusteluja, ja se, että se suoritti tutkinnan, jolla selvennettiin mainittuja perusteluja, ei ole omiaan saattamaan kyseenalaiseksi unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 178 kohdassa esittämää arviointia.
- 196 Kolmastoista valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

- 197 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.
- 198 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 199 Koska kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat vaatineet ABLV Bankin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska ABLV Bank on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kriisinratkaisuneuvoston ja komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Valitus hylätään.**
- 2) **ABLV Bank AS, selvitystilassa, vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) ja Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset